

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/344/2021
Identifikačné číslo spisu:	1115217525
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1115217525.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. F. X., F., P. XXX, zastúpený Mgr. Pavlom Michalcom, advokátom so sídlom v Bratislave, Radvanská 5267/21, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci - o náhradu nemajetkovej ujmy, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2020 č. k. 15Co/307/2018-240, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2020 sp. zn. 15Co/307/2018 z r u š u j e a v e c m u vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. marca 2018 č. k. 11C/123/2015-141 žalobu zamietol, a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 150/2016 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), nakoľko jej žiadne trovy nevznikli ani si žiadne neuplatňovala (ďalej len „súd prvej inštancie“).

1.1. Právne vec posúdil podľa § 6 ods. 1, § 17 ods. 2, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 22 ods. 6 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a predsediacich a vecne premlčaním nároku žalobcu.

1.2. Dôvodil predovšetkým tým, že nie každé zrušené rozhodnutie príslušného orgánu je zároveň rozhodnutím nezákonným, a na každé rozhodnutie je potrebné nahliadať individuálne, obzvlášť v súvislosti s uplatnením zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobcom označené nezákonné rozhodnutie bývalého ministra spravodlivosti č. XXXXX/XXXXX-XX z 2. marca 2009, ktorým mu bol dočasne pozastavení výkon funkcie sudcu bolo zrušené Krajským súdom v Bratislave rozhodnutím z 5. apríla 2012 č. k. 1S/178/2009-131 výslovne z dôvodu nesplnenia si povinnosti žalovaného - Súdnej rady Slovenskej republiky podľa § 250d ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. predložiť - správne mu súdu administratívny spis. Z uvedeného preto vyplýva, že rozhodnutie sa tým stalo nepreskúmateľné, bez konštatovania vykazovania známk nezákonnosti.

1.3. Súd prvej inštancie sa zaoberal i námietkou premlčania, ktorú vzniesla žalovaná v zmysle § 19 ods.

1 zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa súdu začala žalobcovi plynúť premlčacia lehota dorúčením rozhodnutia ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. XXXXX/XXXX/XX/X z 29. júla 2010, ktorým došlo k zrušeniu dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu rozhodnutím jej predchodcu. Žalobcovi tak premlčacia lehota uplynula najneskôr v roku 2013. Vzhľadom na to, že žalobca podal žalobu na súd až 26. júna 2015, stalo sa tak až po uplynutí premlčacej lehoty, preto bola žaloba zamietnutá už bez potreby sa ďalej zaoberať inými okolnosťami zodpovednosti štátu za škodu a vykonávať akékoľvek dokazovanie.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. mája 2020 sp. zn. 15Co/307/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 CSP. Konštatoval, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 CSP, a v konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada v zmysle § 380 ods. 2 CSP.

2.

2.1. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že v predmetnej veci rozhodovala vylúčená sudkyňa JUDr. O. N.. Žalobca mal už od 6. marca 2017, kedy prevzal predvolanie na pojednávanie vedomosť o tom, že predmetnú vec má pridelenú na prejednanie a rozhodnutie uvedená sudkyňa, pričom právo namietať sudkyňu v zmysle § 52 CSP nevyužil. Bola to samotná sudkyňa, ktorá dňa 31. januára 2018 v zmysle § 50 CPS oznámila predsedníčke Okresného súdu Bratislava I, že môžu vo veci vzniknúť pochybnosti o jej nezáujatosti, keď predsedníčka Okresného súdu Bratislava I uznesením z 20. februára 2018 č. k. 11C/123/2015-116 sudkyňu nevylúčila z prejednávania a rozhodovania predmetnej právnej veci.

2.2. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tou argumentáciou žalobcu, že premlčacia lehota mu mala začať plynúť najskôr dňom doručenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 5. apríla 2012 sp. zn. 1S/178/2009, pretože rozhodnutie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 2. marca 2009 č. XXXXX/XXXX-XX, ktorým bol dočasne pozastavený výkon funkcie žalobcu bol zrušený rozhodnutím ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 29. júla 2010 č. XXXXX/XXXX/XX/X v zmysle § 22 ods. 6 zákona č. 385/2000 Z. z. Aj napriek tomu, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 5. apríla 2012 č. k. 1S/178/2009-131 zrušil napadnuté rozhodnutie ministra a súdnej rady vrátil vec súdnej rade na ďalšie konanie, urobil tak len z dôvodu nesplnenia si povinnosti súdnej rady predložiť príslušný administratívny spis. Tento súd nekonštatoval nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, ale jeho nepreskúmateľnosť.

2.3. Odvolací súd nemal ani za to, že námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi. Podľa názoru odvolacieho súdu si sám žalobca zapríčinil uplynutie premlčacej lehoty tým, že si svoj nárok neuplatnil na súde včas, pričom mu nič nebránilo v tom, aby po doručení rozhodnutia ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky o zrušení dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu zo dňa 29. júla 2010 uplatnil nárok na súde, avšak rozhodol sa počkať na rozhodnutie vo veci samej vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S/78/2009.

2.4. Podľa odvolacieho súdu je nedôvodná i námietkou žalobcu o tom, že uznesenie o nepripustení návrhu na rozšírenie žaloby vyhlásené na pojednávaní konanom dňa 12. marca 2018 bolo vydané vylúčenou sudkyňou a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že sudkyňa JUDr. O. N. nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, a preto uznesenie o nepripustení rozšírenia žaloby nevyhlásila vylúčená sudkyňa. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď návrh na rozšírenie žaloby zamietol, nakoľko výsledky konania nemohli byť podkladom na konanie o rozšírení žalobe. Zdôraznil pritom, že v § 357 CSP sú vymenované uznesenia, voči ktorým je prípustné odvolanie, medzi ktoré uznesenia nebolo zahrnuté rozhodnutie o zamietnutí návrhu na rozšírenie žaloby.

2.5. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 CSP, a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. e) a f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Dovolateľ ako prvé namietal rozhodovanie veci na súde prvej inštancie zaujatou sudkyňou, ktorá nebola vylúčená. Sudkyňa mala od začiatku konania vedomosť o svojej možnej zaujatosti, preto mala

konať bezodkladne. O zaujatosti sudkyne sa dozvedel až na pojednávaní konanom dňa 23. februára 2018, na ktorom pojednávaní sa sudkyňa sama označila za osobu blízku rodine bývalého ministra spravodlivosti JUDr. S. C., ktorý vydal nezákonné rozhodnutie o pozastavení mu výkonu funkcie sudcu, ktorou skutočnosťou sa predsedníčka Okresného súdu Bratislava I, ktorá rozhodovala o vylúčení sudkyne na základe jej oznámenia o možnej zaujatosti, nezaoberala. Dovolateľ poukázal i na to, že na záverečnom pojednávaní sudkyňa uviedla, že o súdnej veci má informácie ešte z obdobia jej pôsobenia vo funkcii vyššej súdnej úradníčky, a preskúmvanie dočasného pozastavenie výkonu funkcie sudcu považovala za obťažovanie správneho súdnictva.

3.2. Ďalším dovolacím dôvodom podľa žalobcu je nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Žalobca má za to, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je v prevažnom rozsahu neefektívne, pretože v ňom súd len opisuje priebeh konania, podaní a prednesov strán, rozhodnutí a známych skutočností. Ostatná argumentačná časť rozhodnutia je len všeobecná, bez jasnej a jednoznačnej odpovede na určujúce právne otázky zdôraznené v odvolaní. Z rozhodnutia nie je vôbec zrejmé ako sa súd vysporiadal s námietkou popretia ústavného práva podľa čl. 46 ods. 2 a 3 Ústavy SR a námietkou faktického odignorovania právoplatného rozhodnutia súdu o zrušení rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu. Súd prvej inštancie predmetné otázky vôbec nevysvetlil a odvolací súd sa iba stotožnil s jeho rozhodnutím. Podľa dovolateľa to bolo práve nerozlišovanie medzi zrušením dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu a zrušením samotného rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu, ktoré je prítomné práve vo všetkých rozhodnutiach dotýkajúcich sa súdnej záležitosti a má základ v nejasnej právnej úprave, bolo významné pri posúdení námietky premĺčania s pohľadu jej súladu s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie sa danému prednesenému problému úplne vyhol, čo konštatuje aj odvolací súd (začiatok strany 17 dôvodov odvolacieho rozhodnutia), pričom vysvetlenie odvolacieho súdu je v danej otázke neadekvátne.

3.3. Dovolateľ ďalej s poukazom na dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP konkretizoval základnú právnu otázku, od ktorej podľa neho záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá bola nesprávne právne posúdená „...či oprávnenie ministra spravodlivosti zrušiť (len s účinkami ex nunc) dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu v zmysle § 22 ods. 6 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom v relevantnom období vylučuje využitie a naplnenie ústavného práva dotknutého sudcu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR obrátiť sa na súd za účelom preskúmania (s účinkami ex tunc) zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy/ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu, ktorým bol sudca na svojich právach ukrátený, a tým zároveň vylučuje využitie a naplnenie ústavného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu a v tejto súvislosti ktorá skutočnosť je rozhodujúcou pre začatie plynutia premĺčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v týchto prípadoch?“ a dopĺňujúcu otázku: „Či je súd v spore o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy oprávnený neprihliadať resp. vyhlásiť fakticky za nulitné, či neexistujúce právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalobcom označované ako nezákonné?“ K základnej právnej otázke žalobca poukázal na to, že je podľa neho plynutie premĺčacej lehoty nutné počítať až od právoplatného rozhodnutia vydaného v správnom súdnictve, ktorým bolo rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu zrušené. Rozhodnutie ministerky, ktorým zrušila rozhodnutie predchodcu o pozastavení mu výkonu funkcie sudcu považuje žalobca len za rozhodnutie ex nunc, t. j. do budúcnosti, a vôbec sa podľa neho netýkalo správnosti a zákonnosti rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu. Všetky súvisiace otázky a postupy sa zrušením rozhodnutia v správnom súdnictve dostali do pozície contra legem, čo platí aj o rozhodnutí ministerky spravodlivosti. K dopĺňujúcej právnej otázke žalobca uviedol, že práve nerozlišovanie medzi zrušením dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu a zrušením samotného rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu, bolo významné pri posúdení námietky premĺčania z pohľadu jej súladu s dobrými mravmi. Žalobca sa vyjadril i k otázke nezákonnosti rozhodnutia, za ktoré považuje každé rozhodnutie správneho orgánu zrušené v správnom súdnictve z akéhokoľvek dôvodu, čím podľa neho súdy nesprávne dospeli k záveru, že nepreskúmateľné rozhodnutie správneho orgánu nie je nezákonné. Dovolaciemu súdu žalobca navrhol, aby v napádanej časti zrušil rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie, a vec vrátil na súd prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu v zmysle §

447 písm. f) CSP odmietol. K dovolaciemu dôvodu žalobcu o tom, že v konaní podľa neho rozhodovala sudkyňa, ktorá mala byť vo veci vylúčená poukázala, že totožnú námietku žalobca vzniesol už v odvolaní, a preto odkázala na argumentáciu použitú vo vyjadrení k odvolaniu. Žalovaná nad rámec svojho vyjadrenia k odvolaniu uviedla, že aj v prípade, ak by existovali pochybnosti o včasnosti oznámenia zaujatosti uskutočneného zákonnou sudkyňou, táto nerozhodla vo veci samej ani nevydala žiadne procesné rozhodnutie, ktorým by sa konanie končilo, zároveň by prípadné vylúčenie z veci nemalo za následok potrebu zopakovania akýchkoľvek úkonov. Žalobca mal možnosť podať námietku zaujatosti, keď bol zákonnou sudkyňou vyzvaný, čo nevyužil. Tiež upozornila, že zákonná sudkyňa neprezentovala, že o súdnej veci má informácie získané inak ako zo súdneho spisu. Žalovaná nesúhlasila ani s námietkami o nepreskúmateľnosti a nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Otázka rozsahu a sklady odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nemôže sama o sebe založiť naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. K základnej právnej otázke uviedla, že položená otázka nie je otázkou zásadného právneho významu, neslúži na zjednotenie judikatúry a nemá význam pre rozhodnutie vo veci, nakoľko predmetom konania nebolo posúdenie, či žalobca mal alebo nemal právo obrátiť sa na súd. Následne zopakovala argumentáciu predstretú počas celého konania. K dopĺňujúcej otázke a žalobcovmu vyjadreniu k otázke nezákonnosti rozhodnutia poukázala, že takto položená otázka a argumentácia žalobcu sa javí ako dovolaním neuplatnená a nevymedzená spôsobom predpokladaným podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a žiada dovolací súd aby na ňu neprihliadol. Na záver podaného dovolania žalovaná poukázala na to, že okrem uvedeného stojí v ceste žalobcovmu úspechu v konaní aj skutočnosť, že rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu nebolo rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zrušené pre nezákonnosť, a navyše dôvod pre vyslovenie nezákonnosti ani neexistoval, keďže podmienky pre dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu boli nepochybne splnené.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f) CSP) zároveň aj dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného konania osobitné postavenie. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje (okrem iného) z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

11. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva účastníka/strany sporu civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva účastníka/strany konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatneného návrhu/žaloby, ako aj špecifickými námietkami účastníka/strany konania. Porušením uvedeného práva účastníka/strany konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa účastníkovi/strane konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420

písm. f) CSP.

13. Práve približený výpočet samozrejme nemôže byť (ani mať ambíciu byť) úplným, keďže sa v konkrétnom prípade môžu vyskytnúť i iné nedostatky v argumentácii (podľa okolností buď súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu alebo aj oboch takýchto súdov - pri nahliadaní na problém optikou súdu dovolacieho), ktorých prítomnosť rovnako spôsobí nerešpektovanie čiastkového práva na spravodlivý súdny proces reprezentovaného právom na objektívne presvedčivé (uspokojivé) odôvodnenie výsledku rozhodovacej činnosti súdu.

14. K práve uvedenému sa v odvolacích konaniach pridružuje i faktor umožnenia odvolaciemu súdu procesným právom, aby takýto súd, pokiaľ sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, sa v odôvodnení len obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). V týchto prípadoch síce stačí, ak odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, keď spätosť potvrdzovaného a potvrdzujúceho rozsudku vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu a rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie; ak sa však odvolací súd rozhodne ísť touto cestou, vedome tým preberá zodpovednosť i za kvalitu argumentácie súdu prvej inštancie (t. j. či v prípadnom dovolacom konaní obstojí ako ním potvrdené rozhodnutie, tak i ním samým doplnené dôvody). Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie prvoinstančného súdu (zo strany súdu odvolacieho) v tomto prípade nie je pravidlom (ale výnimkou) a môže sa stať, že toto ani nebude reálne možné, ak súd prvej inštancie sa v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia, neskôr podrobovaného prieskumu v dovolacom konaní sám objektívne uspokojivým spôsobom vyporiada so všetkými relevantnými argumentmi všetkých sporových strán a ani odvolanie neprinesie nič iné, než polemiku s takýmto jeho úvahami. Ak ale o takýto prípad (nedoplniteľnosti) nepôjde, z pohľadu preskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu bude mať význam ako udržateľnosť dopĺňujúcej argumentácie tohto súdu samej osebe, tak i to, či sa doplnenie nedostane do takého rozporu s argumentáciou súdu prvej inštancie, označenou odvolacím súdom za akceptovanú v plnom rozsahu, pri ktorého existencii by už reálne o splnení podmienok § 387 ods. 2 CSP nemožno hovoriť (ale do úvahy by prichádzala len možnosť, že správnou môže byť nanajvýš - pokiaľ vôbec - argumentácia len jedného z oboch nižších súdov).

15. Podľa názoru dovolacieho súdu sa v prejednávanej veci nedostatky v argumentácii, vedúce (nateraz) k neakceptovateľnosti prijatých záverov (skutkových aj právnych) v rozsudku odvolacieho súdu jednoznačne vyskytli.

16. Najvyšší súd sa plne stotožňuje s dovolateľom, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v prevažnom rozsahu uvádza obsah napadnutého rozhodnutia, odvolania, zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v dovolacom konaní. Vlastná argumentácia odvolacieho súdu je pomerne stručná a to napriek tomu, že kvalita argumentácie súdu prvej inštancie vyžadovala zo strany odvolacieho súdu objektívne uspokojivým spôsobom vysporiadať sa z pohľadu dovolacieho súdu s relevantnou odvolacou argumentáciou žalobcu, čo v danom prípade nebolo naplnené.

17. Z pohľadu obsahu odvolacej argumentácie žalobcu o rozhodovaní vo veci nezákonným sudcom, vysporiadanie sa s danou námietkou odvolacím súdom iba jednoduchým odkazom na rozhodnutie predsedu okresného súdu o nevyhlúčení sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci na základe jej oznámenia o možnosti vzniku pochybností o jej nezaujatosti (§ 50 CSP) a neuplatnenie včasnej námietky zaujatosti žalobcom (§§ 52, 53 CSP), bez vysporiadania sa s konkrétnymi argumentami žalobcu predostretými v rámci danej argumentácie, nemožno považovať za objektívne uspokojivé.

18. Integrálnou súčasťou práva na spravodlivý (fair) proces tak, ako je vymedzené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je garanciou toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nezaujatý sudca. Nestrannosť a nezaujatosť sudcu je jedným z hlavných predpokladov spravodlivého rozhodovania a

jednou z hlavných premís dôvery občanov a iných subjektov práva v právo a právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy).

19. Nestrannosť a nezaujatosť sudcu sa podľa judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva posudzuje v dvoch krokoch, a to prostredníctvom tzv. subjektívneho a objektívneho testu nestrannosti.

20. Cieľom subjektívneho testu je zistiť, aké je osobné presvedčenie alebo záujem dotyčného sudcu v danom prípade (porov. rozsudok veľkej komory Európskeho súdu pre ľudské práva z 15. decembra 2005 vo veci Kyprianou v. Cyprus, sťažnosť č. 73797/01, § 118). Ide teda o to, či sudca je či nie je vnútorne zaujatý voči strane sporu, a to bez ohľadu na dôvody tejto zaujatosti. V tomto poňatí je nestrannosť predovšetkým subjektívnou psychickou kategóriou, vyjadrujúcou vnútorný psychický vzťah sudcu k prejednávanej veci v širšom zmysle (zahŕňa vzťah alebo pomer k sporu, stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným - § 49 ods. 1 CSP). V tomto teste sa uplatňuje vyvrátená domnienka nestrannosti sudcu, platí teda, že sudca je považovaný za (subjektívne) nestranného, pokiaľ nie je preukázaný opak. Hoci ide o test subjektívnej nestrannosti, možno uvedenú domnienku vyvrátiť len objektívnym spôsobom; subjektívne stanovisko sudcu ani strany sporu k tomu nie je dostačujúce.

21. V rámci objektívneho testu sa skúma, či osoba sudcu poskytuje dostatočné záruky, vylučujúce akúkoľvek oprávnenú pochybnosť o jeho nestrannosti. Pri tomto teste je tak nutné zistiť, či existujú skutočnosti, ktoré by mohli vzbudiť oprávnenú pochybnosť o nestrannosti sudcu. Nie je ale potrebné sa zaoberať ich skutočným vplyvom na osobné presvedčenie sudcu v danom prípade. Preto nestačí, že sa sudca subjektívne necíti byť zaujatý vo vzťahu k stranám sporu (ich zástupcom) či veci, ale i objektívne nazerané musia byť vylúčené oprávnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Inými slovami, nejde len o hodnotenie subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti alebo necíti byť zaujatý, ale o objektívnu úvahu, či - vzhľadom na okolnosti prípadu - možno mať za to, že by sudca mohol byť zaujatý. V tomto ohľade môže mať i zdanie istú dôležitosť, lebo v stávke je dôvera, ktorú súdy v demokratickej spoločnosti musia u verejnosti vzbudzovať (porov. Ľalík, M. - Ľalík, T.: Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2019, s. 164 a nasl.).

22. Názor strán sporu na nestrannosť sudcu môže byť podnetom na jej skúmanie, ale o nezaujatosti sudcu je potrebné rozhodovať na základe vyššie uvedených kritérií subjektívneho a objektívneho testu. Dbať na dodržaní nestrannosti je povinnosťou sudcov a nie strán sporu. Princíp nestranného rozhodovania, garantovaný okrem čl. 46 ods. 1 i čl. 48 ods. 1 ústavy, je zásadným princípom fungovania súdnej moci a je zákonnou, resp. ústavnou, ako i morálnou povinnosťou sudcov ctiť si tento princíp. Pri plnení tejto povinnosti musia sudcovia o nezaujatosti uvažovať nielen v subjektívnej, ale i v objektívnej rovine. Sudca sa teda nesme uspokojiť s tým, že sa subjektívne necíti byť zaujatý, ale vždy sa musí zaoberať aj otázkou, či s ohľadom na jemu známe okolnosti prípadu sú vylúčené oprávnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

23. Špecifické povinnosti sudcu stanovuje aj ustanovenie § 49 a nasl. CSP. Tento Civilný súdny poriadok poskytuje stranám sporu iba prostriedky, ktorými sa môžu práva na nezaujatého sudcu domáhať. Jedným z týchto prostriedkov je i námietka zaujatosti podaná podľa § 52 a nasl. CSP. Okrem námietky zaujatosti môžu strany sporu podať i odvolanie zdôvodnené tým, že rozhodoval vylúčený sudca (§ 365 ods. 1 písm. c) CSP).

24. Tieto procesné prostriedky majú garantovať právo strany sporu na nestranného sudcu. Z povinnosti všeobecných súdov vždy vykonať výklad príslušných ustanovení zákona ústavno-konformným spôsobom (čl. 152 ods. 4 ústavy) vyplýva, že aj pri výklade podmienok pre uplatnenie týchto prostriedkov musia súdy postupovať tak, aby umožnili čo najširšiu realizáciu tohto práva. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP podľa názoru dovolacieho súdu nevyžaduje ako nevyhnutnú podmienku jeho úspešného uplatnenia vyčerpanie námietky zaujatosti podľa § 52 a nasl. CSP. Tento odvolací dôvod možno preto uplatniť bez ohľadu na to, či strana sporu (ne)využila námietku zaujatosti. Pri rozhodovaní o tom, či bude odvolaniu vyhovieť, je nutné posúdiť nestrannosť sudcu ako z hľadiska

subjektívneho, t. j. z hľadiska osobného presvedčenia a správania sa sudcu v danej veci, tak aj z hľadiska objektívneho, t. j. či sudca dáva dostatočné záruky pre vylúčenie legitímnych pochybností o jeho nestrannosti (porov. rozsudok veľkej komory Európskeho súdu pre ľudské práva z 15. októbra 2009 vo veci Micallef v. Malta, sťažnosť č. 17056/06, § 93, či uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 306/2014).

25. Vychádzajúc z uvedených východísk preto bolo povinnosťou odvolacieho súdu relevantným spôsobom sa vypoariadať s konkrétnymi argumentami žalobcu predstretými v odvolaní, na základe ktorých namietal rozhodovanie vo veci v prvoinštančnom konaní z jeho pohľadu vylúčenou sudkyňou.

26. Obdobne to platí aj pre odvolací argument žalobcu o nesprávnom posúdení momentu začatia plynutia premlčacej doby pre uplatnenie žalobného nároku a tým nesprávne právne posúdenie jeho premlčania, ako aj pre namietanie posudzovania otázky ne/zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorým malo byť zasiahnuté do základných práv a slobôd žalobcu, ktoré právne otázky sú vzájomne prepojené. Žalobca predstreté právne problémy v odvolaní argumentačne rozvinul, na ktorú argumentáciu v zásadnom nedostal od odvolacieho súdu relevantnú odpoveď, a táto uspokojivým spôsobom nevyplyva ani z rozhodnutia súdu prvej inštancie.

27. Na tomto mieste treba uviesť, že ak bola v súdnom konaní vznesená námietka premlčania voči žalovanej pohľadávke, z hľadiska procesnej ekonomie ďalšieho postupu v konaní sa súd prioritne zaoberá jej zodpovedaním, až následne pristupuje k riešeniu ďalších otázok (napr. o výške nároku a pod.), pokiaľ sa mu námietka premlčania nejaví byť dôvodná.

28. Odvolací súd pri posúdení otázky premlčania vychádzal z ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

29. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná vzniesla námietku premlčania žalobou uplatneného práva už v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa nižšie súdy v odôvodnení rozhodnutí zaoberali. Z týchto dôvodov sa ale nie je možné dozvedieť, z čoho podľa práva (cit. zákonných ustanovení) súdy vyvodzujú, že práve rozhodnutie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. XXXXX/XXXX/XX/X zo dňa 29. júla 2010 (ktorým ministerka zrušila rozhodnutie predchodcu č. XXXXX/XXXX-XX zo dňa 2. marca 2009, ktorým bol dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu žalobcovi), je tým rozhodnutím, ktorým bolo zrušené právoplatné nezákonné rozhodnutie zasahujúce do subjektívnych práv žalobcu, existenciu ktorého a jeho oznámenie žalobcovi predpokladá § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na premlčanie práva na náhradu škody uplatneného podľa uvedeného zákona, konkrétne z pohľadu proti argumentácii žalobcu. Žalobca za takéto rozhodnutie považoval rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/178/2009-131 zo dňa 5.4.2012 vyhlásený po vydaní individuálneho právneho aktu ministerky spravodlivosti (bez návrhu, bez zdôvodnenia), zákonodarcom ponechaného výlučne na vôľu príslušného ministra, s možnosťou následného opätovného pozastavenia výkonu funkcie sudcu žalobcovi (§ 22 ods. 2 písm. b), 6 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase vydania daných rozhodnutí (ďalej len „zákon o sudcoch“), ktorým rozhodnutím vydaným v rámci výkonu správneho súdnictva, v súdnom konaní iniciovanom žalobcom, bolo napadnuté rozhodnutie ministra o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu žalobcovi spolu s nadväzujúcim rozhodnutím Súdnej rady Slovenskej republiky, na ktorú sa žalobca obrátil, za účelom zvrátenia danej situácie, zrušené a vec bola súdnej rade vrátená na ďalšie konanie. Žalobca argumentoval tým, že jedine rozhodnutie súdu vydané v rámci výkonu správneho prieskumu, ktorým bolo zrušené z jeho pohľadu nezákonné rozhodnutie ministra ex tunc (od počiatku), môže byť zákonom predpokladaným zrušujúcim rozhodnutím, od doručenia ktorého nielen začína plynúť subjektívna premlčacia lehota ale vyvodzuje sa i prípadná nemajetková ujma, keďže rozhodnutie ministerky spravodlivosti o zrušení dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu má výlučne účinky ex nunc (od vydania, resp. doručenia rozhodnutia) a umožnilo sa mu ním len súdiť. Predmetná argumentácia žalobcu, ktorá z pohľadu požiadavky preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia, a to nielen z hľadiska posúdenia začiatku plynutia premlčacej lehoty žalobcom uplatneného nároku, význam má,

zostala nižšími súdmi bez povšimnutia.

30. Najvyšší súd v tejto súvislosti poznamenáva, že rozhodnutie ministra treba považovať za individuálny správny akt týkajúci sa práv subjektu, ktorému je adresovaný, pričom jedným zo základných práv subjektu je i možnosť domôcť sa svojich práv na príslušnom orgáne v rámci správneho konania, resp. na súde, v rámci prieskumu jeho zákonnosti. Rozhodnutia ministrov spravodlivosti vydané vo vzťahu výkonu funkcie sudcu žalobcu sú potom individuálne právne akty vydané podľa § 22 ods. 1, 2 a 6 zákona o sudcoch a bezpochyby sa týkajú práv žalobcu, na ktoré rozhodnutia sa vzťahuje zákon o správnom konaní, keďže zákon o sudcoch výslovne nevylučuje aplikáciu Správneho poriadku a nemá ani osobitnú procesnú úpravu procesného postupu, ktorého výsledkom je vydanie aktu ovplyvňujúceho právne postavenie sudcu, ktorým rozhodnutie ministra o dočasnom pozastavení funkcie sudcu nesporne je.

31. Odvolací súd bol potom ten, vzhľadom i na odvoláciu argumentáciu žalobcu, ktorý mal venovať zvýšenú pozornosť zdôvodneniu, prečo je to práve ním označené rozhodnutie ministerky spravodlivosti o zrušení „nezákonného“ pozastavenia výkonu funkcie sudcu žalobcovi, od doručenia (oznámenia) ktorého mala žalobcovi začať plynúť premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu nemajetkovej ujmy.

32. Nedostatočné je i odôvodnenie odvolacieho súdu týkajúce sa posúdenia, či vznesenie námietky premlčania žalovanou nie/je v rozpore s dobrými mravmi, obzvlášť za situácie, keď prvoinštančný súd sa s predmetnou námietkou žalovanej, t. j. takéhoto konania v rozpore s dobrými mravmi riadne mu predostretou, nevysporiadal vôbec.

33. Ústavný súd pritom už vyslovil názor, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva strany v civilnom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany sporu, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhá strana sporu márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nej by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby (II. ÚS 176/2011, IV. ÚS 542/2013).

34. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd neposudzoval žalobcom vytýkané (neprehľadnosť právnej úpravy a nesprávna činnosťou štátnych orgánov, ktoré mali dvakrát zrušiť to isté nezákonné rozhodnutie o dočasnom pozastavení funkcie sudcu, aby mohol objektívne nadobudnúť legitímne očakávania o plynutí premlčacej lehoty v súvislosti s náhradou nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo vzťahu k obom z nich) a ani iné aspekty súvisiace so vznesenou námietkou premlčania, keď len stroho konštatoval, že „... tvrdenia žalobcu (ktorými dôvodil rozpor námietky premlčania s dobrými mravmi - pozn.) sú neopodstatnené, pretože žalobca si sám spôsobil márne uplynutie premlčacej doby tým, že svoj nárok si neuplatnil včas na súde, keď zákon č. 514/2003 Z. z. jasne definuje lehoty, v ktorých je potrebné žalobu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podať (§ 19), pričom mu nič nebránilo v tom, aby po doručení rozhodnutia ministerky spravodlivosti o zrušení dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu zo dňa 29.7.2010, si svoj nárok uplatnil na súde, sám sa však rozhodol vyčkať na rozhodnutie vo veci vedenej na Krajskom súde Bratislave pod sp. zn. 1S/78/2009.“. Takéto zdôvodnenie bez pochybností zakladá vadu nepreskúmateľnoti napadnutého rozsudku v danej časti.

35. Dovolací súd v tejto súvislosti vo všeobecnosti zastáva názor, že na štát ako stranu sporu treba klávať vyššie požiadavky, čo sa týka akceptovateľnosti jeho niektorých procesných postupov a obrany, najmä ak je pasívne legitimovaný v konaní o náhrade škody (ujmy), ktorú už mal pri výkone svojej činnosti spôsobiť. Takýto prístup považuje najvyšší súd za súladný s požiadavkou preferujúcou v právnom štáte

ochranu jednotlivca a jeho základné práva (slobody) v situáciách, keď štát musí odčiniť ním spôsobenú krivdu. Nie je potom určite podstatné z hľadiska zmyslu sledovanej úvahy, akého oprávneného subjektu sa takáto interpretácia týka. Väčšinu prípadov totiž spája všeobecná idea spravodlivosti, ktorá svedčí v prospech takto poškodených subjektov.

36. Napokon odvolací súd sa úplne vyhol odpovede na otázku posúdenia ne/zákonnosti rozhodnutia ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu žalobcovi a naň nadväzujúceho rozhodnutia súdnej rady, ktoré rozhodnutia boli v rámci ich prieskumu v správnom súdnictve zrušené pre nepreskúmateľnosť, ktorá ale výlučne spočívala v neumožnení rozhodnutia preskúmať pre nepredloženie administratívneho spisu príslušným orgánom. I keď odvolací súd odkázal na súdnu prax, podľa ktorej nepreskúmateľnosť rozhodnutia automaticky nezakladá jeho nezákonnosť, nevysporiadal sa s osobitosťou konštatovanej nepreskúmateľnosti spočívajúcej výlučne v neumožnení napadnuté rozhodnutie preskúmať, na ktorú okolnosť žalobca dosah nemal. K predostretému problému odvolateľ argumentoval tým, že „akceptujúc argumentáciu súdu prvej inštancie by orgánom verejnej správy postačovalo nepredkladať v správnom súdnictve spisy a hoci by pre uvedenú nesúčinnosť dochádzalo k zrušovaniu ich rozhodnutí, tieto bolo potrebné považovať za zákonné a dotknuté subjekty by nikdy nemali právo na náhradu škody. Takýto postup je jednoznačne neudržateľný a je absolútnym popretím ústavného práva v zmysle čl. 46 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky.“, ktorú argumentáciu odvolací súd ponechal bokom.

37. Na základe nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva žalobcu (dovolateľa) na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

38. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

39. Keďže dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo zrušené z procesných dôvodov, nepovažoval dovolací súd za potrebné vyporiadať sa s ďalšími, v dovolaní namietanými vadami a právnym posúdením veci.

40. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.